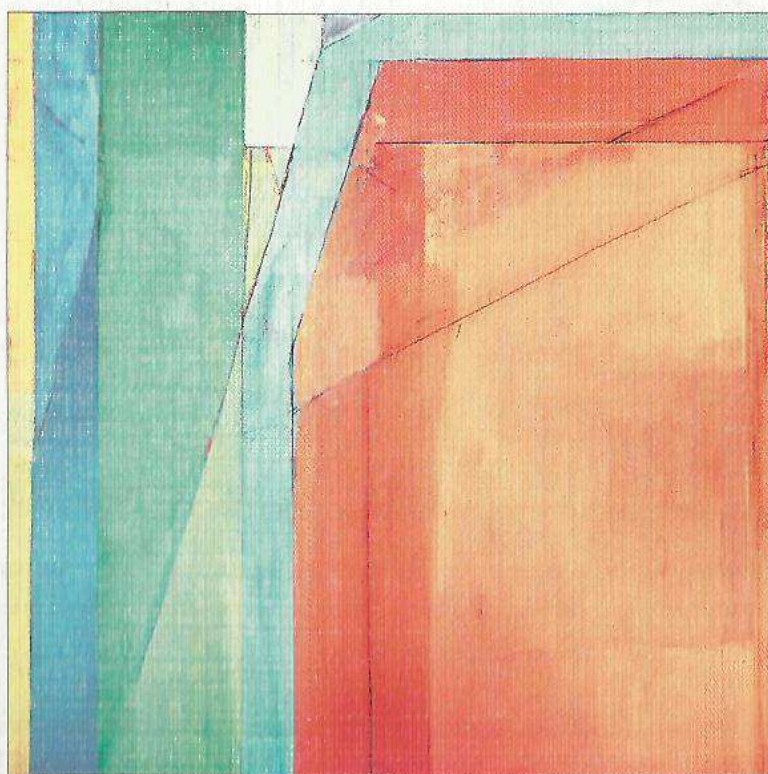

821.1612кр
Б 61

П О Е З І Я

Наталка Білецька

З ЛІТОПИСУ
ЛИМАНСЬКОЇ
ЗОРИ

ББК 84.4УКР6
Б61

**Видання щорічного Міжнародного конкурсу
кращих творів молодих українських літераторів
«Гранослов»**

Організатори конкурсу:
Державний комітет України у справах сім'ї та молоді
Національна спілка письменників України

Редактор *Василь Герасим'юк*

Білецька Наталка

Б61 З літопису лиманської зорі: Поезії. – К.: Гопак, 2003. –
48 с. – (Міжнар. конкурс «Гранослов»).

ISBN 966-8187-02-4

Молода поетка із Миколаєва Наталка Білецька нагадує загадкову даму із античної ольвійської вази – летить, не переміщаючись, віками, своїм закоханим українським серцем та адекватним йому поетичним словом перемагаючи простір і час.

ББК 84.4УКР6

ISBN 966-8187-02-4

© Н. Білецька, 2003.

© Гранослов, 2003.

© Гопак, 2003.

Миколаївська обласна
універсальна
наукова бібліотека

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

Щорічний Міжнародний конкурс «Гранослов» започатковано в дні проголошення незалежності України, і триває він ось уже понад десять років, не втрачаючи своєї актуальності.

З'являються все нові імена молодих українських письменників, а палітра їхньої творчості стає все більш різноманітною і цікавішою. Видаються книжки переможців конкурсу, а кращі твори його дипломантів та учасників прикрашають сторінки щорічних альманахів «Гранослов».

Бажаємо нашим гранословцям вдячних читачів, відкривати нове в океані нашої багатющої культурної традиції і плідно творити в ім'я свого народу.

З ЛІТОПISY ЛИМАНСЬКОЇ ЗОРІ

Ольвійських візерунків чорна твань –
Погіркла моя доля полинова...
А десь блукає морем Березань –
То потопа, то вирине, і знову
Рудої надлиманської зорі
Літопис не про те іще розкаже...
А поки – солов'ями – снігурі,
І спечені тіла на дикім пляжі...

А там, де берег – різьбленням ножа,
І чайки, наче сонячні пір'їнки,
Можливо, в мандри еллін вируша –
На пошуки своєї українки, –
Вона уже не бранка, а жона.
Це він в полоні скупистого часу, –
Колись-то відмовлявся від вина,
А нині – все б віддав за кухоль квасу,
Аби не спопеліти на шляху...
Бо недарма життя вважають морем –
Не перейти по хвилях на суху,
Не захлинутись без кохання горем...

І ритуальна пісня пролуна,
І десь над морем, чорним і пророчим,
Озветься і надірветься струна –
Борвієва душа – на грифі ночі.
І Ольвія постане, мов жива.
Грекине, степова моя царівно!
Це я – до веж твоїх, немов трава,
Не спалена, та вже в горінні рівна
Багаттю усесвітніх всезгорянь,
Якого не згасити нашим душам,
Допоки ще мандрує Березань
Тим морем, над яким ти – гола суша.

БЛАГОСЛОВИ!

Благослови мене – у котрий раз!
Я знов іду по вибитому шляху.
Кладу життя на сонце, як на плаху, –
І без образ!
Благослови мене, якщо стежки
Зів'ються, мов зміюки, і отрута –
В життя моє, в єство моє, як скрута,
І навіки!
Коли ж зімкне напруга тятиви
Мене в моєму лігві, як вовчицю,
Щоб левеням укотре народиться, –
Благослови!

Липень, 2001

ДМИТРОВІ КРЕМЕНЮ

А Троя впала... Щезла... Не була...

Свинцем туман стікає на долоні.
Стискає час нестримне серце й скроні.
Але на злеті – контури крила...
І чаєня – безсиле і сумне –
Ячить над містом втрачених ілюзій.
І тільки тіні – напівмертві друзі –
Напівживу підтримують мене.
Пісок жевріє спрагою долонь
І плавиться, і сонечком стікає
У ніч, де вже з-за обрію – вогонь,
І кінь ірже – на поклик Менелая.
І так спекотно!..

Скільки не клени –
Лютує час, не вийти із двобою.
Лише гарячим вітром з давнини
Й понині в наші душі дмуха Троя.

Липень, 2001

ЛИПЕНЬ. НІЧ.

Настояна ніч на нектарі зірок
І трав – із гіркового туману...
Мені перегірклий від вітру пісок
Солодшає біля лиману.
Ця ніч – неповторна, містична, чудна.
Ці хвили вологого степу –
Опалих зірок золота таїна,
Опале зірницями небо.
Як хочеш, збирай ці достиглі плоди
З лиманської ниви нічної. –
Ну чим не чудні Вавилонські сади
На розі Елади і Трої ?
Усміхнено мріє вгорі молодик
І росяним медом стікає
На крила дахів, на судини доріг,
На віти далеких трамваїв.

... І мед вже гірчить, і солодкий полин.
І тиша, і зорі, і води...
Ця ніч, наче свято нічних іменин,
Щоліта в господі природи.

Липень, 2001

Ти чуєш, як бринить повітря ранне –
Напружено-високе, мов струна ? –
Це – осінь миє коси у лимані.
І зоряно сміється...
 Це вона!
Ти тільки глянь, – ці кленові монети
Не тонуть у купелі бузьких вод!
А може, це тепер не Буг, а Лета,
І в тій горі – за мисом – скіфський грот ?

...Зітхаєш і вдивляєшся у небо,
Що винирнуло, сяйне, із ріки...

А осінь – як од мене і до тебе –
Вже вишила й прослала рушники.

Жовтень, 2001

Свіжоспечене сонце тримаю в долонях
І остуджую руки, а в серці пече,
Золотить мені сни і відлунює в скронях
Співоосінь.

І сльози – пречистим дощем..
Випік хтось мені диво – смачне, соковите,
А подати забув – просто скинув з небес.
Я спіймала його – прегаряче, як літо,
Як у місячну ніч зір вівсяний овес.
Хто б подав мені руки, аби остудити!
Тільки тліють серця, вкрай остужені вже.

А мені – впало сонце, аби не зотліти.
Бо і небо від себе себе береже.

Вересень, 2001

Воно колись-то буде...

А проте
Перегортаю днів поживклу книгу.
Палає ще свічадо золоте,
Розтоплює небес туманну кригу,
Яка над нами висне з давнини.
А ми – отут, на призьбі – про комети.
І ніби-то нема на нас вини.
І ніби-то спасенні ми, поети.
А що в житті залишилось для нас?
Чого іще нам від життя чекати? –
Весільна сукня ночі – без прикрас,
І дні – старі й кудлаті, мов Карпати,
І світ гуцулів – казкою крізь сон,
Крізь синь доріг і сік флюяр, і лісу –
По краплі – до жовтіючих ікон,
Мов золотом – із яблука Паріса.

Липень, 2001

КИЇВСЬКА МОЛИТВА

Во ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.
Бо як повелів Він, так і збулося.

.....
молитовно спустошені простори
маковіють над гаснучим обрієм
сонним зойком
передзахідних дзвонів,
і незримо летять, обпаливши крила,
молоді церкви – у моє безсоння...

і ось – я вже не бачу світу –
він умістився в моїй долоні
снами Печерської дзвіниці:
на долонях моїх
виграє веслами вітрів,
шириться і множитья,
усесвітньо міниться
Златочолий Київ...

яка ж то мудра благодать! –
з рухливих барвистих атомів
сконструювати високе місто
і
глибоко-широко занурити його
під землю...
казали, як здіймається вітер,
пульсують судини печер –
чернече життя сколихнулося
від диму загаслих свічок...
і – ладаном – леться над річкою
Ріка молитовних плачів...
а вранішнє Сонце,
прокинувшись десь опівночі,
вплітає у коси свої –
хоралів акорди,
щоб пізніми дзвонами
вранці
пролитись над містом –

Во ім'я Отця і Сина,
і
Святого Духа.

Вересень, 2001

ІМПРЕСІОНІЗМ

П'ю чай і думаю про нас.
Іще ячать в буденнім дзвоні
Порожні вікна, вікна сонні,
Й крізь них просочується час.
Ти – є у прошарках душі.
Твій пульс в мені, мов пташка, б'ється.
І вже не витримати серця –
Так родяться вірші.
Твій голос луснув, як горіх
І вже не чути тиші й грому. –
Це – цілий світ в тобі одному.
Це ти – один на всіх.

Жовтень, 2001

Фарбами піску загусла ніч.
Дощ розмив світання сумовите.
Крапле віск – зорею – з сонних віч.
Глухо озивається трембіта. –
Так було до зречення зими.
Ніч нахабно дихає весною.
Місячною мацає рукою
місто,
де колись зотліли ми
Попелом неспалених зірниць...

А над містом – сад старого Бога.
Сипляться жаринки полуниць –
В ніч...

І димно стелеться дорога.

Листопад, 2001

Ці вечори присвячую тобі
Нехай між нами долі і недоли
Нехай пече душа моя від солі,
Яка за мед солодша – у журбі.
Ці вечори ми ділимо на двох.
Самотній спокій, жовте вечоріння.
І та любов – дощава і осіння.
І той сивенький синьоокий бог.
Ці вечори – назавжди і на мить,
Яку ловлю з очей твоїх коханих.
А за вікном – весна вивчає гами,
Аби нам влітку музикою жить.
Ці вечори – тривалість висоти.
Ці вечори – легке земне тяжіння.
Коли душа – роздмухано – весіння.
Коли я чую, вірю, знаю – ти.

Лютий, 2002

Там, де море зволожує скелі,
І від бризу тремтять небеса –
У космічній, всесвітній пустелі
Я повернення хочу – назад!
Я молюсь до каміння і лісу,
До стежок, що тікають увись,
Де з магнолій святкову завісу
Затуманює сонячний бриз.
Краплі моря – на наших обличчях
Краплі неба – на наших очах...
Знову й знову сюди мене кличе –
З давніх літ – серпантинний шлях.

Лютий, 2002

Перемоги мої розсипаються золотом осені.
І від сонця – діра, і від бублика – черства діра...
І грайливе дівча із руськими стрічками – косами
З фотокарток пожовклих у душу мою зазира.
Що бентежить тебе – цуценятко бездомне некормлене,
Чи сім'я голубів – білих, наче шматочки хмарин,
А чи сонце-калач, що печеться за синіми горами,
а можливо і те, що не видко отих верховин?..
І немає жалю, і немає в очах твоїх бісиків.
Твоїх дум вже, напевне, ніколи мені не вгадать...
Скільки років я йшла до простої життєвої істини,
Аби потім її записати, як віршик, в «тетрадь»!
Може схлинуть віки, і залишаться тільки історія,
І оця фотокартка, як човник на хвилях часу...
Розповість не мені про життєву мою траєкторію.
І моїх перемог золотаву посіє росу.

Лютий, 2002

БАТЬКАМ МОЇМ ПРИСВЯЧУЮ

Люблю ці дні,
коли весна буяє
На вранішніх соборних куполах,
Коли церкви, неначе Божі зграї,
Тремтять над містом,
купчаться у снах.
Коли ще незапалені каштани,
І з Буга до Дніпра сіріє шлях,
Коли тріпоче свято в серці мами,
Як крилами весни безкрилий птах.
Коли на підвіконні пролісково,
Дівочо причаїлася весна,
Щоб завтра вже її бриніла мова
Із батьківського вічного вікна.

Березень, 2002

ВЕСНЯНИЙ ДОЩ

Це просто дощ,
Весняний дощ над нами.
Кислотне небо тисне з висоти.
І тоне світ під нашими ногами.
Шугають глибше зморені кити.
Твої слова зігріються на дроті,
Коли червоний змовкне телефон.
І може, дощ – одвічний Паваротті –
Зіллється з нашим святом в унісон.
І полетять нетанучі сніжинки, –
І вкриють землю –
З сонячних вітрил –
Веселі ноти, вицвілі зупинки –
Це тільки змах
весняних хмарок-крил.
Тому сприйми цей дощ,
неначе гами.
Збери перлинки музики весни.
Хай тоне світ під нашими ногами,
Аби навчилися плавати вони.

Лютий, 2002

МИКОЛАЇВ–2002

Там, де дерева – в небо й на землі
Застигли, наче древні талісмани, –
Ідуть у синю безвість кораблі.
Ведуть їх сивочолі капітани.
Від тихого містечка – тишина.
І в небі журавлиному дорога.
Увплав по Бугу вирушить весна,
Мов свічечка каштанова – від Бога.
І знов століття – пилом по степах.
І коні по слідах ольвійців скачуть.
І вертиться по суші битий шлях.
І в Дикім Полі дикі чайки плачуть.
Від древності – лишилось два крила,
Два човники на бузькому причалі,
Де Лета від двоглавого орла
Лишила талісманом – глибку сталі.

Березень, 2002

Я прийду до тебе в час, коли
Розіб'ється сонце на шматочки,
І рогаті місяці-воли
Замість сліду позалишуть точки.
Я пройду банальних шість світів
І у сьомий винайду дорогу:
Сім чудес, сім тіл людських, сім днів –
Все – по сім – у первісного Бога.
Я прийду, і часу течія
Розповість і вам мою пригоду –
Як над світом трепетно сія
Та ж Зоря Різдва,
але зі Сходу!

Березень, 2002

Ти пам'ятаєш день, коли слова
Не віщували синьої дороги?..
Коли вокзальна колія текла
Повз наші сни, повз батьківські пороги.
Коли мені лишилося одне:
Відразу і назавжди – пережити
Коли бліденьке сонечко сумне
Мене в сумні сповило самоцвіти
Я – королівна, я – твоя любов...
Усе позаду, дякувати Богу!
Чому ж в мені і досі стигне кров
Коли я знову бачу ту дорогу?

Березень, 2002

СВІТОСТВОРЕННЯ – ХХІ

Будувалися зорі
в туманний заобрійний храм.
Малювалися фрески,
мозаїчно сузір'я стікали...
І старенький художник
молився крилатим рукам.
І ті руки літали...
Плазматичного вітру
обвуглені сні – язики,
Усесвітних планет кволі спалахи –
зоряні коди –
Все як мить, завмирало
від віщого лету руки –
За законом природи.
Ще не було кущів,
чимось схожих на диких тварин.
Ще не було тварин, що пустельні
нагадують хащі,
Як спинився художник на
краєчку світу – Один!
Так – навіщо і нащо?..

Березень, 2002

ДІАЛОГ

– Чому ти думаєш, що місто це зів'яне,
Коли на вулиці впаде зірковий дощ?
– Тому, що час не можна скласти в ікебану
Не те що в небі – на хитких долонях площ.

– Чому ти кажеш, що хрести церков – крилаті,
Та їхні крила відпанахали світи?
– Бо запах неба причаївсь і в нашій хаті,
Та за парфумами його не вчуєш ти.

– Чому ж віки в твоїй душі, немов комети,
А серце, як машина часу – ритм і лет?
– Тому що першими з'являються поети
І на землі, й на небі...
Так сказав поет.

Тому, що сенс земний – запилена дорога,
Що серед зір і площ у Вічності – своя.
Тому що ми йдемо від Бога і до Бога,
В світ несучи людську молитву солов'я.

Лютий, 2003

Зміст

З літопису лиманської зорі.....	4
I	
Благослови!.....	5
Дмитрові Кременю.....	5
Липень. Ніч.....	6
«Ти чуєш, як брижить повітря раніє...».....	6
«Свіжоспечене сонце тримаю в долонях...».....	7
«Воно колись-то буде...».....	7
Київська молитва.....	8
Імпресіонізм.....	9
«Фарбами піску загусла ніч...».....	9
«Там, де ти – бентежно й досі...».....	10
«Мій тихий сум – далекий відгук мрії...».....	10
Стихійне.....	10
За сторінками «Патерика».....	11
«А був той день...».....	11
«А в мене є ти...».....	12
«Осіння злотокупольна журба...».....	12
«Оце і все від нашої розлуки...».....	13
«Ти прийдеш у дощ, коли проллється...».....	13
«На оголену ніч...».....	14
«Я кохаю тебе...».....	15
Світ полуніці – у гуркоті грому.....	15
«Напийся димної отрути...».....	16
«А вересень йшов дощами...».....	16
«А у мене нині буде свято...».....	17
«Я хочу того сонця, що над нами...».....	17
«Поодинокі станемо молитись...».....	17
Нічні настрої.....	18
Передчуття зими.....	18
Колискова.....	19
«Перелякані тіні стають догори...».....	19
«Підбиває підкову на долю...».....	20
«Так, я досі чекаю на нас...».....	20
Сім миттєвостей чекання.....	21
«Заплющу очі...».....	22

II

«Сподіваюсь, що ти не повернешся...»	23
Віртуальна fuga	23
Псевдовійна	24
«Ти знаєш. Я не прийду. Не чекай...»	24
Віртуальна реальність	25
«Все збувається...»	26
Елегійне	26
Не востанне	27
«Міняю все на спільний вибух грому...»	28
«Будь обережним в місті, де дахи...»	28
Я	29
«Сонцепад мого волосся...»	29
«Не проривайся крізь мою свідомість...»	29
«Чорні козири кривної масті...»	30
«Поклонялися і Будді, і Христу...»	30
Горам моїм Кримським присвячую	31
«Ти теж про це?..»	31
Дорога до Сонця	32
«Ця мить – на роздум. І – розплата...»	33
Миттєве	33
Пам'яті Анни Ахматової	33
«Чи сумно мені без тебе...»	34
«Чого чекатиму ще від тебе?..»	34
«Якщо між нами знов дороги сіються...»	35
«Надтріснуті тіні осінніх дзеркал...»	35
«Якби ще знала я, коли душа...»	36
«Ти кохаєш мене? – Говори...»	36
«Можливо, ти не знаєш, як це буде...»	37
«Все те звичайне, і все те миттєве...»	37
Музика зими	38
«Хочеться відати чарами ночі...»	38
Легенда Східної ночі	38
Філософія ХХІ-го	39
«Весняний вітер – світоч перемін...»	39
Перевтілення	40
Хлопчику із жовтими очима	40
«Ці вечори присвячую тобі...»	42
«Там, де море зволожує скелі...»	42
«Перемоги мої розсипаються золотом осені...»	42
Батькам моїм присвячую	43
Весняний дощ	43
Миколаїв-2002	44
«Я прийду до тебе в час, коли...»	44
«Ти пам'ятаєш день, коли слова...»	44
Світостворення – ХХІ	45
Діалог	45

Державний комітет України у справах сім'ї та молоді
Національна спілка письменників України

МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС "ГРАНОСЛОВ"

Літературно-художнє видання

Наталка Білецька
З літопису лиманської зорі
Поезії

Редактор *Василь Герасим'юк*
Комп'ютерний набір *Марина Кисленкова*
Комп'ютерна верстка *Любов Лисуненко*
Коректор *Євген Шаботенко*
Дизайн обкладинки *Валерій Чутур*

Підписано до друку 12.02.2004 р.
Формат 60x84/16
Папір офсетний № 1.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 4,95. Обл.-вид. арк. 3.
Тираж 1000 прим.

Білецька Наталка
Б61 З літопису лиманської зорі: Поезії. – К.: Гопак, 2003. –
48 с. – (Міжнар. конкурс «Гранослов»).

ISBN 966-8187-02-4

ББК 84.4УКР6

ТОВ «Центр народної творчості «Гопак»,
01034, м. Київ, вул. Рейтарська, 21.
Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб'єктів
видавничої справи ДК № 1684 від 09.02.2004 р.

Наталка Білецька

Наталка Білецька народилася 1981 року у м. Миколаєві. Школяркою стала лауреатом літературних конкурсів "Золота арфа", "Собори наших душ", "Свято Пушкінської поезії". У 1999 році закінчила загальноосвітній ліцей "Педагог" (фах – українська мова та література) і вступила до Миколаївського державного університету. Поетичні твори друкувалися в місцевій пресі, обласних альманахах, в газеті "Літературна Україна". Стипендіат Міжнародного Благодійного Фонду "Смолоскип", лауреат конкурсу "Нові імена України" (2001). Дипломант (2001) та лауреат (2002) конкурсу молодих літераторів "Гранослов".